

Descoperirea lui Babette

Cantonul Valais este unul dintre cele mai pitorești ale Elveției. De la valea largă a Ronului, care o străbate, pleacă o mulțime de văi laterale minunat de frumoase. Valea Viège, unde se găsește Zermatt, este una dintre cele mai cunoscute. O cale ferată de munte aduce anual mii și mii de alpiniști în locul acesta renumit în toată lumea. Dar dintre toți călătorii care urmează drumul obișnuit, precis că numai foarte puțini bănuiesc că mai multe sate frumoase sunt situate foarte sus, într-o izolare visătoare, pe pantele de munte. La ele se ajunge numai pe drumuri înguste, pietroase și foarte abrupte.

Comerțul și circulația încă n-au pătruns până astăzi în singurătatea acestor sate izolate și, prin urmare, acolo se mai găsesc și astăzi datinile și obiceiurile din vechime. Birtul și ziarul sunt căutate zadarnic. Locuitorii trăiesc din roadele pe care le dă pământul sărăcăcios. Hrana lor constă din cartofi, carne uscată, mâncăruri din lapte și pâine de secară, care este așa de tare, încât de multe ori trebuie să fie spartă cu toporul. Femeile torc lâna oilor care pasc toată vara pe pășunile situate pe înălțimi.

Unul dintre aceste sate, situat minunat pe panta muntelui, se numește Törbel. Căsuțele sale din lemn de zadă sunt aproape negre de bătrânețe. Ele se înghesuie unele în altele, ca și când ar vrea să caute ocrotire de furtună și avalanșe. La mijloc este situată biserica mare, albă. Mușcatele roșii și fucsiile de la ferestre ies viu în evidență pe zidurile înnegrite ale caselor. Este ca și când micile câmpuri pietroase de secară s-ar agăța temătoare de munții sălbatici, care aproape că par să strivească satul. Câteva pajiști, câteva ogoare mici, pășunea chiar și mai sus, iar apoi nimic altceva, decât stânci pleșuve. Așa mi-a apărut mie Törbel într-o duminică după-amiază senină. Pe atunci, când am mers pentru prima dată pe ulița satului, încă nu știam nimic despre povestea care s-a petrecut acolo și pe care vreau s-o istorisesc în cele ce urmează. Abia la o ședere mai târzie mi-a fost împărtășită de o bună prietenă. - -

În una dintre casele de lemn, pârlite de vreme, de la ale cărei ferestre ai o vedere largă asupra ghețarilor, trăia acum vreo treizeci de ani o fată tânără, Babette. Ca toate țărmăncile din localitate, trebuia și ea, când era vremea secerișului, să fie sculată încă înaintea soarelui și să meargă cu secera în mână, să taie secara. Dar nici în alte perioade nu exista odihnă pentru ea. Vitele trebuiau îngrijite și mâunate pe pășune. Apoi era treabă de făcut în cotețul de găini, în grădină, în bucătărie și cu frații și surorile mai mici. Iarna trebuia dăracită și toarsă lâna grea de oaie. Hainele erau reparate și erau tricotați ciorapi. „Sculat devreme și culcat târziu!” așa trebuia făcut tot anul.

Într-o zi, Babette trebuia să facă ordine în hambar. Era destul de necesar, pentru că dezordinea de acolo sus era deplorabilă. Era ca și când s-ar fi încercat să se înghesuie laolaltă în spațiul îngust, sub acoperiș, tot ce era imaginabil. Mobilă veche, lăzi de cereale, roți de tors, fier vechi, unelte nefolosite, haine și pânze de in, toate stăteau și zăceau claie peste grămadă. Și Babette s-a apucat curajoasă de treabă. Ea scotea ce se mai putea folosi. Celelalte le puneă deoparte. La dereticat a ajuns și la o ladă prăfuită, care precis n-a mai fost deschisă de mulți ani. Fata a ridicat cu efort capacul greu. Sub tot felul de boarfe a descoperit o veche legătură în piele, care mai conținea două sau trei foi îngălbenite.

Curioasă, Babette a scos foile și s-a dus cu ele la fereastra acoperișului, ca să vadă oare ce putea să scrie pe ele. Limbajul era învechit și tiparul era greu de citit. Mai mult, deoarece nu știa prea

bine să citească, îi era de-a dreptul greu să descifreze hârtia tainică. Numai anevoios a descoperit sensul literelor șterse. Dar ce a citit, nu i-a făcut nicio bucurie. Privirea i s-a schimbat. A început să tremure. Acolo se citea despre lucruri îngrozitoare: un tron alb și Cineva care ședea pe el. Cerul și pământul fug din fața Lui. Apoi apar morții în fața tronului, mari și mici. Sunt deschise cărți și morții sunt judecați după faptele lor. Și dacă cineva nu este notat în cartea vieții – acesta este lucrul cel mai îngrozitor -, atunci era aruncat în iazul de foc.

Această scenă este precis bine cunoscută celor mai mulți dintre cititorii mei și mulți dintre ei pot să spună prin harul lui Dumnezeu: „Cred în Domnul Isus; știu că nu ajung la judecată, nici în iazul de foc”. Dar pentru tânăra fată din Valais, toate acestea erau noi. Desigur, ea auzise deja vorbindu-se despre o judecată viitoare, dar crezuse până atunci că va scăpa de ea, prin aceea că își făcea mereu datoria. Dar niciodată nu ajunsese în legătură nemijlocită cu Sfânta Scriptură. De unde provenea acest fragment al cărții Apocalipsei? Nimeni n-o va afla vreodată.

Cuvântul divin a atacat conștiința tinerei fete ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri. Ea nu avea decât un gând:

„El mă va judeca după faptele mele. Sunt pierdută!”

Tremurând din tot trupul, Babette a coborât în bucătărie și a povestit mamei ce o speriasse așa. La început, aceasta a ascultat numai cu o ureche. Avea lucruri mai importante de făcut, decât să asculte relatarea cam confuză a fiicei ei. Dar când după câteva ore a observat totuși că Babette se ghemuia tristă într-un colț, tremurând și suspinând, atunci a devenit atentă. La început a încercat să obțină ceva cu severitate.

„Nu face prostii!”, i-a strigat ea fetei. „Du-te și adu-mi cartofi! Treaba nu așteaptă.”

Dar Babette i-a aruncat o privire așa de disperată, încât țărâncii dure i-a pătruns în inimă.

„Ce ai pățit, feto? Doar ți-ai făcut întotdeauna datoria. Doar mergi regulat la biserică și la serviciul divin. La tine totul este în ordine.” Dar Babette clătina din cap.

„Sunt pierdută, sunt pierdută”, gemea ea. „El mă va judeca după faptele mele.”

Pentru sat era ca ceva nemaiauzit când cineva rămâne acasă, fără să muncească. De aceea, uimirea a fost mare când Babette, cea până acum așa de vioaie și de veselă, nu mai mergea la câmp, ca mai înainte, și că părea incapabilă de orice muncă. Vecinii s-au adunat, au dat sfaturi și au încercat s-o amuze pe bolnavă; că ea era bolnavă, aceasta li se părea că este sigur. Obrajii ei erau palizi după mai multe nopți fără somn, fața îi devenise îngustă, iar ochii erau tulburi de plâns.

În sfârșit, când toată încurajarea și mângâierea n-au ajutat cu nimic, tata l-a rugat să vină acasă pe bătrânul preot al localității, care o cunoștea pe Babette de la nașterea ei. Bunul preot a venit imediat și i-a vorbit prietenos lui Babette, care stătea ghemuită în apropierea sobei de gătit. Dar și osteneala sa a fost zadarnică. Cuvintele sale fuseseră bine intenționate, dar ele nu puteau să elibereze biata inimă de povara care o apăsa. Bătrânul drag s-a retras trist când a trebuit să recunoască inutilitatea eforturilor sale.

„Sărmana fată și-a pierdut mințile”, a spus el și a clătinat capul alb. „Trebuie dusă la ospiciu.”

Pe ulița satului se formau grupuri: „Ați auzit deja? Babette trebuie să fie dusă la M., la ospiciu. Ce trist!”

Dar Babette n-a ajuns la ospiciu. Dumnezeu a ajutat-o pe sărmana fată tânără, ca din adâncul înspăimântătoarei sale singurătăți interioare, să suspine spre Cel pe care abia dacă-L cunoștea.

A trecut o săptămână. Atunci, într-o dimineață, în zori, mama lui Babette a intrat în bucătărie ca să se spele repede acolo, așa cum făcea întotdeauna înainte să se îngrijească de vite. Uimirea ei a fost mare când a văzut-o pe fiica ei stând acolo, cu părul împletit și fața strălucitoare.

„Ce, Babette? Îți este mai bine?”

„O, mamă”, a strigat tânăra fată, „sunt așa de fericită! Imaginează-ți, în noaptea aceasta Însuși bunul Mântuitor a vorbit cu mine. M-am simțit ca și când El S-ar fi aplecat spre mine. El mi-a spus – am auzit deslușit -: «Fii fără teamă, copila Mea, multele tale păcate sunt iertate, pentru că Eu le-am purtat pe cruce. Nu mai ai a te teme de nimic. Judecata a trecut pentru tine.» Și acum, mamă, totul este bine!”

Din ziua aceea, Babette era alta. Era văzută mereu veselă, mereu fericită. Povestea ei i-a istorisit-o ea însăși de mai multe ori prietenei mele. Mai târziu a devenit ea însăși o mamă bună și fericită, a cărei bucurie este să-i învețe pe copiii ei să se roage și să-L iubească pe Domnul. Este o familie fericită.

Dragă cititorule, ce părere ai despre această povestire, care nu este o născocire, ci este adevărată? Nu ne arată ea impresionant, că Domnul Isus încă este același ca atunci când umbla pe pământ? El a venit ca să caute și să mântuiască ce era pierdut. Pentru aceasta Îi stau la dispoziție toate mijloacele și El face totul bine. El poate să elibereze sufletul de povara păcatelor lui și să-l pună în siguranță față de judecata viitoare. Spune, ai mers și tu deja la El cu păcatele tale?

Din „La bonne Nouvelle”